Noi povestiri in Top 10 SF Romanesc

Liliana

Pentru Lili si numai pentru ea

Când m-am culcat am vazut ca trandafirii mei se ofilisera. Îmi placusera acei trandafiri. Ii cumparasem de la o florareasa batrâna. Mi i-a împachetat frumos si mi-a zâmbit. Probabil credea ca-i luasem pentru o fata. In realitate ii luasem doar pentru mine.
Trebuia sa-i scot din glastra si sa-i arunc dar n-am mai iesit din pat pentru ca mi-era frig. Era înspre primavara, înspre mijlocul lui martie si totusi gasisem trandafiri. Si eu ma mirasem nespus de mult si-i cumparasem nu numai pentru frumusete cit si pentru ciudatenie. Erau ciudati trandafirii la mijlocul lui martie iar eu vroiam sa-i am... Batrâna ii dadea ieftin ca si cum mai mult ar fi vrut sa scape de ei si a crezut ca-i luam pentru o fata de aceea mi-a zâmbit. Îsi încretise usor ridurile din jurul gurii si poate dorea si ea sa primeasca trandafiri. Poate era geloasa.
Noaptea n-am visat nimic dar dimineata, in baie, când îmi dadeam cu lama de barbierit pe beregata, am simtit ca in realitate visasem ca faceam poezii. M-am taiat si nici macar nu tresarisem dar acum eram plin de picaturi rosii, mici, fine, ca si cum mi-ar fi iesit sângele prin porii fetei. Peste mai putin de doua zile aveam sa fac la fel. Dupa aceea m-am îmbracat si când îmi strângeam nodul la cravata am vazut din nou florile care îsi pierdeau petalele. Erau galbene si petalele pareau înca tari si te mirai cum puteau sa cada asa usor doar la fluturarea unei haine prin camera...
Mi-au placut cum aratau si primul meu gând dupa constatarea ca par înca pline de viata a fost sa le las asa si sa astept dupa amiaza pentru a le privi mai bine agonia. Pina la urma am hotarit ca voi renunta la lenea drumului de dimineata si am folosit timpul astfel regasit pentru a fotografia florile. Poate ca nu era chiar o prostie!.
Am facut drumul neasteptat de repede. Cind stateam in lift ma strabatuse gindul ca voi intirzia si voi primi observatii. Deobicei coboram pe scari si asteptam, chiar asteptam, sa apara femeia frumoasa de la etajul trei. Erau doua si mergeau o portiune de drum cu mine. Dupa ea imi gaseam pasul de dimineata pentru ca doar pe ea, pe cea frumoasa, o asteptam. Pe ea simteam ca o puteam iubi. Am fost surprins insa, ca atunci cind am iesit din lift, cealalta tocmai trecea prin dreptul lui. Ar fi trebuit sa fie si ea dar nu era.
Am ajuns primul la servici, mi-am ocupat locul in sala mare, luminoasa si atunci am descoperit ca imi piedusem radiera cea mai buna. N-am incercat sa-mi fac rost de alta pentru ca deja venise sefu' si deci trebuia sa incep sa lucrez. Am luat creionul si am inceput. Trebuia sa fac un ochi verde cu creionul negru. Era aproximativ interesant, a-si fi preferat insa sa fac ochi negri ca ai vecinei de la masa de linga ficus. Asa am observat ca lipsea si in locul ei venise o roscata obisnuita. Salome era mai interesanta si imi facea placere sa ma gindesc ca odata, cind va trebui sa fac ochi negri as putea sa o cer ca model. Poate c-as fi iubit-o.

Dimineta fusesera nori dar acum rasarise soarele. Rasarise in geamurile cladirii de peste drum si imi dadea lumina in ochi. Mijlocul ei era un cerc rosiatic ce se rupea in fiecare loc unde se intilneau doua unghiuri ale fatadei de sticla si mi se parea ciudat ca atita lumina nu acoperea relieful acela colturos ci se lasa parca modelata de el. A fost deajuns insa ca roscata sa se aseze in dreptul luminii ca sa-mi iau ochii de acolo. Avea o silueta atit de lunga incit pentru o clipa am crezut ca o sa iasa pe fereastra. Era groaznica si mi-am lasat creionul pe marginea plansetei. Trebuia sa ma misc, sa fac ceva pentru a indeparta zgomotul geamurilor sparte ce trebuia sa vina. Dar n-a venit insa creionul meu cel mai bun aluneca si cazu in asa fel incit i se rupse virful. A trebuit sa-l arunc pentru ca deja era doar un capatel.
M-a chemat sefu' la el. Nu stiu de ce ma simpatiza pe mine, tocmai pe mine, poate pentru ca eram singurul dintre cei trei barbati din sala care nu bea impreuna cu el. M-a intrebat cum stau cu lucrarea. I-am raspuns ca acceptabil si nici n-as dori sa stau altfel. Nu l-a suparat acest raspuns pentru ca nu era prima oara cind il auzea de la mine si stia tot la fel de bine ca si mine ca daca as fi muncit mai mult si mai bine acest fapt nu ar fi avut alt rezultat decit ca as fi avut mai mult de lucru... Poate ca si el era la fel ca si mine!
Mi-a spus ca are nevoie de modelul unui copac si ca ma trimite pe mine in parc pentru a i-l aduce. M-a facut atent ca e o sarcina importanta si ca de ea depinde activitatea noastra, a tuturor de aici, pe aproape o luna. Daca n-ar fi fost ocupat s-ar fi dus chiar el insusi dupa unul dar trebuia sa stea aici chiar daca poate ar fi preferat si el sa stea in parc. Trebuia sa-l aduc cu jumatate de ora inaintea sfirsitului programului.
Am plecat si in timp ce mergeam ma intrebam daca eu sint constient ca tot ceea ce fac nu poate decit sa ma ajute sa ajung si eu sef. Chiar daca aparent nu fac nimic!... si daca nu cumva in adincul meu eu chiar nu doream acest lucru. Mi-a fost teama, doar eram atit de indiferent la situatia mea de subaltern. Nu puteam totusi s-o ignor dar mi se parea ca viata mea era prea frumoasa pentru a o mai complica cu o existenta de superior... Si totusi descopeream ca ceva in adincul meu ma indemna sa fiu mai puternic adica sa hotarasc lucruri marunte ca sarcinile fiecaruia pe ziua in curs sau sa pornesc procese periculoase ce puteau omori doar printr-un simplu raport in care vorbeam de incapacitatea unui subaltern. Mai ales acest lucru eram indreptatit de cei de peste mine sa-l fac si el imi dadea putere... Poate ca insa as fi dorit sa fiu dumnezeu.
In general aceste rapoarte sau numai referirile la ele sint ocolite. La ele se ajunge doar in cazuri extreme pentru ca in general lumea noastra era mult prea inchisa pentru a fi sacrificat un om al ei odata acceptat asa, doar din citeva vorbe. Incapabil in realitate nu era nici unul din noi dar trebuia sa te obisnuiesti sa faci lucruri care nu te interesau prea mult asa cum faceam eu de exemplu ochi verzi cu creionul negru. Ce ni se cerea nu erau lucruri imposibile, nici macar prea grele dar daca le faceai de mai mult de sase ori te plictiseai. Doi ochi avea fiecare om, la inceput era schita apoi proiectul si primul produs. Dupa aceea simteai ca pe zi ce trece faceai aceleasi lucruri ca si o masina... si uneori parea nedemn de tine ca artist... fie si ratat.

Orice om e un inger cazut iar noi, care cel putin o data facusem aripi de inger, pentru ca era una din cele mai dese comenzi, stiam mult mai bine acest lucru. Si ciudat era ca nu stiam cit de mult au inteles acest lucru si acei care comandau aripile de inger. Credeam insa ca nu intelesesera de loc si ne dadeau aceste comenzi doar pentru a ne da de lucru; se plateau prost si apoi primindu-le le puneau pretutindeni pina si in baie sau pe sulurile de hirtie igenica. Esteticul era deosebit de important. Poate mai important si decit frumusetea ingerilor.
Viata mea era neinchipuit de linistita. Nu calatoream cu nimic, preferam sa merg pe jos. Totul era in echilibru. Parintii erau si ei undeva. Le scriam din cind in cind, ii vedeam. Beam un pahar de vin cu tata, cardiac si o lasam putin pe mama sa-si aminteasca ca nici atunci cind eram mic nu paream ca-i iubesc mai mult. Dar ii iubeam asa cum iubesc si amintirile si incetul cu incetul din ei si din ele nu ramineam decit cu ce-i placut.
Cind eram mic doream sa fiu mare pentru a fi liber. Acum eram mare si eram aproape de libertate. Intr-o noapte am visat ca se daduse o lovitura si se instalase o dictatura. Imediat am incercat sa gasesc calea spre miezul schimbarilor pentru a ma simti mai puternic. Muream de dorinta de a fi puternic si era un fel de a fi sigur ca nu voi muri cu una cu doua. Era o forma a instinctului de conservare. Moartea neprevazuta; moartea prin foame putea insa sa ma atinga mai greu. De cealalta moarte insa nu ma departasem insa nici un pic dar nu o simteam atit de primejdioasa ca cealalta, era inca departe. Poate ma inselam.
Strada era plina de femei frumoase si de oameni. femeile frumoase ma atrageau, eram ametit de prezenta lor dar nu-mi pierdeam totusi luciditatea. Daca mi-ar fi cerut sa le dau lantisorul de la git sau ceasul de la mina n-as fi facut-o. Cu atit faceam lucruri care ma puteau ajuta sa gasesc alte si alte femei frumoase. Si totusi as fi dorit sa ma opresc la una singura sa ma adun asupra ei... Viata mea era lipsita tocmai de acea nuanta de lipsa de libertate pe care o dadea adevarata iubire. Parca n-as fi dorit sa mor singur... Cu barbatii era altfel sau mai bine spus nu era de loc.
Cind am intrat in parc credeam cu siguranta ca stiu la ce copac trebuie sa ma duc si aveam senzatia ca acelasi mi-l sugerase si sefu'. Era mare, batrin, puteai sa te adapostesti sub el in timpul ploii. Cind am ajuns la locul lui era taiat. Citiva muncitori se chinuiau sa-l faca bucati. Era un lemn pretios dar pesemne ca incepuse sa se usuce.
Am cumparat mincare pentru lebede dar apoi am observat ca nici una din lebede nu venea sa ia mincarea pe care o aruncam eu. Stateau pe linga pod si asteptau de la o pereche care rideau incet, parca cu frica. N-am fost prea bucuros, se intelege. Cei doi pareau indragostiti; se sprijineu de lemnul lucios al podului si se tineau apropiati ca si cum le-ar fi fost frica sa nu cumva sa cada cite unul in apa si nu amindoi. Erau niste oameni obisnuiti. Parca imi era ciuda si as fi vrut sa faca ceva vreounul din ei, dar apoi m-am gindit ca oricum nu ar putea actiona separat, ceva care sa sperie lebedele spre mine. Imi placeau lebedele. Erau atit de albe si de frumoase. Le iubeam culoarea pura si imi placea rosul aprins al ciocului lor. Era bine ca era rosu altfel as fi simtit nevoia sa tai gitul uneia pentru a alatura rosul albului. Poate ca era singele.

Cind am simtit ca incepeam sa ma enervez, pentru ca nici una din ele nu se lasa convinsa sa vina spre mine m-am hotarit sa plec. Am vrut sa-i vad mai de aproape pe cei doi si am luat-o spre pod. Cind am ajuns pe el o ceata de copii gonisera lebedele de linga pod si cei doi indragostiti. Acum se miscau alene spre o alee singuratica unde sa se poata gindi in liniste la viitorii lor copii... daca ii vor avea. Mi-am adus aminte pentru ce eram in parc si m-am hotarit sa-mi indeplinesc sarcina cit mai repede. Ma umpluse un val de frig si soarele parea ca obosise.
As fi dorit sa fiu in plina primavara si sa pot alege intre copacii infloriti. Acum erau crispati pe marginea cararilor... Oamenii nu le dadeau atentie. Atunci m-am mirat prima oara cit de putina atentie dau oamenii copacilor cind n-au frunze, pentru ca abia atunci observam si eu cit de putin ma uitasem la acesti copaci golasi. Mai curind ii vazusem in stampele japoneze si in unele din desenele lui Mondrian dar niciodata, aproape, nu ma uitasem la ei mai atent... Acum as fi putut-o face linistit, eram platit pentru asta.
Copacii fara frunze nu-mi lasau impresia goliciunii. Ei erau asa in mod firesc si nu le lipsea nimic. Erau lungi unii, ma uitam oare unde se sfirseste ultima lor crenguta si niciodata nu descopeream, altii erau intinsi si incilciti ca o tufa aflata la inaltime. Dar erau tristi, mai tristi ca statuile pentru ca ei puteau sa fie si veseli.
Era ciudat cum nu-i iubeam si ii gaseam interesanti ca pe niste colegi de suferinta. Oare de ce sufeream? Nu-mi era foame si aveam o digestie buna. La dentist nu mai fusesem de mic. Eram un om fericit. Poate iubeam.
O fata statea pe o banca. Puteam sa ma asez linga ea, era doar dreptul meu. Tinea un caiet in mina si parea sa mai citeasca cite ceva din el si apoi sa mai si scrie. M-am asezat linga ea, puteam sa trec si mai departe dar am stat jos. Nu stiu de ce. M-am gindit ca voi vorbi cu ea si ca daca ii voi gasi un nume voi intra in vorba cu ea. Pe banca era scrijelit LYLY. Era Lili.
De aici insa am tacut. Mi-am scos plansa si creionul si m-am facut ca desenez copacul din fata. Atunci l-am gasit interesant. L-am studiat si am priceput cam cita nesimetrie putea sa stea in el. Era totusi unic. In jur toti copacii cresteau in jurul unui ax mai mult sau mai putin drept. Acesta se apleca cu toate crengile ca un par de fata fluturat de vint. Mi se paru ca toti oamenii din jur erau prea simetrici pentru ca nu descoperisera un astfel de copac. Era un mozaic conturat din crengi in care se spargea apa lacului. Se spargea si curgea printre ele... Poate ca erau ca si viata mea. Trebuia sa desenez acel copac ca sa-l arat si celorlalti.
M-am uitat la Lili. Cind privea in gol ochii ei pareau ca se apropie. Dar era frumoasa si am stiut imediat ca avea o voce invaluitoare. Incepuse sa scrie iar eu am inceput sa desenez dar m-am uitat la miinile ei si la felul cum scria.
"Si daca imi va vorbi, tot despre dragoste imi va spune? Bine ca eu sint aceea care hotarasc daca il voi asculta sau nu. Poate imi va place si atunci il voi asculta. Oare cum va incepe?"
Ciudat era ca acum i-as fi vorbit despre iubire si nu despre dragoste dar am continuat sa desenez. Cu linii usoare am facut un dreptunghi in care urma sa pun comoara. O multime de linii care imi faceau viata, poate pentru ele traiam. As fi dorit sa- i vorbesc de iubire si sa-mi continuii lucrul.

Poate ca asta-mi lipsea foarte mult. Si de ce nu i-as fi vorbit. Era o fata frumoasa. Oare ma va intelege cit de gol sint. Eu voi iubi totul in ea chiar si golul dar ea oare va putea sa-mi iubeasca desertaciunea. Deja ma gindeam ca o sa iubeasca daca i-as fi vorbit sau mai bine spus ca ar fi incercat sa se gindeasca la asa ceva. Nici nu incepusem nimic...
M-am intors catre ea si i-am spus: "Poate ca te voi iubi". N-a spus nimic, nu s-a speriat. Si-a lasat miinile pe banca si a respirat adinc.
Am continuat sa lucrez si n-am observat cind a plecat. Poate ca fusese unica mea iubire, de azi dimineata pentru toata viata.
Cind am terminat desenul l-am inchis fara a ma mai uita inca odata la el si am plecat spre serviciu. Am trecut nepasator pe linga lebede care acum se murdarisera, probabil cu noroi, si pe linga locul unde se mai aflau inca radacinile batrinului copac. In ziua urmatoare trebuiau sa vina sa le scoata si pe ele.
Am ajuns putin mai devreme. I-am intins sefului mapa. Mi-era indiferent. S-a uitat atent la desen si apoi l-a pus satisfacut pe masa. Am ramas uimit. Din copacul meu porneau doua trunchiuri groase, separate, fiecare ca un par de femeie batut de vint, dar simetrice ca intr-o oglinda.
"Minunat, magnific... de miine esti seful careului tau. E tocmai ce imi doream." O chema pe roscata si o puse sa ia lucrarea pentru miine. Parea ca avea multa incredere in ea dar se uita lung dupa silueta ei serpuitoare. Biata Salome. "E o fata de incredere... Poate ca aceasta avansare ti-o doreai de mult. Acum vei fi cu sufletul impacat... Chiar daca poate numai pentru putina vreme."
Am trintit usa la plecare. Pe drum inspre casa m-am grabit. Doream sa vad poza pe care o facusem dimineata. Acum eram un sef. Nu voi mai desena ochi verzi cu creioane negre. Probabil ca acum ii voi face cu creioane verzi.
Cind am ajuns la etajul trei am vazut doliu la o usa. M-am uitat mai bine si am vazut ca era tocmai la femeia frumoasa. "Cristofor Ioana. Treizeci de ani". Murise si era asa de frumoasa. Imi parea rau dupa frumusetea ei.
Cind am obtinut fotografia am vazut ca iesise numai pe jumatate clara. Numai jumatatea din stinga iar florile pareau mai tinere. M-a apucat ameteala. Se intimplase ceva azi. Murise ceva din mine, un ceva impartit in acele flori, in Ioana si in Lili, in copacul cel batrin, in albul lebedelor, in libertatea mea, in Salome... Si toate imi erau dragi. Nu le iubeam inca dar le puteam iubi daca as fi avut timp... Stateam in intuneric. Acum trebuia sa mor si eu... dar traiam, doar eram sef. Si doar nu facusem nimic pentru asta. Fusese deajuns dorinta... si imi venea sa rid. Poate undeva, acolo sus, eu chiar rideam.
1-2 mai 1987

Poate ca aici exista un raspuns la o multime de intrebari nepuse. Aparent poate fi absurd dar adevarul despre absurdele noastre gesturi cotidiane stau ascunse adinc in viata noastra si in eul nostru. Aparent viata este linistita dar undeva in adincul ei se ciocneste iubirea cu puterea si cel mai bine ar fi ca amindoua sa invinga si nu numai una singura... Totul depinde de felul cum intelegem pentru ca deobicei undeva, acolo sus, sta doar un dumnezeu.
Ma vei putea ajuta?

© Marius Popa
(candva un adolescent)

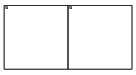

Acordati o nota povestirii: 4 = slaba; 10 = excelenta	
Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910
doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?	

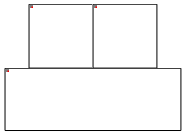

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)